

— Tartogat engem az Isten valamire — ordított bele hirtelen, szinte rikácsolva az éjtszakába. — Tartogat engem az én Istenem. — S legott elszégyelte magát; ő nem is hisz Istenben. — Gyáva vagyok — sütötte magára, de azért úgy kotródott le a hidról, ahogy szakadék partjáról kotródunk el, ha a ködből hirtelen elénk ásít.

Reggel ért haza. Otthon azzal fogadták, hogy egy úr várja, benn ül a szalonban. Bálint orvos volt. Személyesen hozta meg a szerencsétlenség hírért. Gyula csakugyan öngyilkos lett. Gyufára tett szert, éjtszaka fölkelt s meggyújtotta az ingét. Ő maga kiáltott segítségért. Csak morfiumot akart kicsikarni, talán csak a morfinistát akarta játszani. De a tűz végigcsapott rajta, egy élő fáklya rohant ide-oda a betegek közt, szerencse, hogy nagyobb baj nem történt.

Zoltán iparkodott megrendülni. Borzasztó, borzasztó, suttogetta, de hiába nyult a lelkébe, ott csak megkönnyebbülést talált. Valamiféle szimbólikus jelentőséget tulajdonított ennek a halálnak, de maga sem értette, hogy milyet. Tisztítótűz, tisztítótűz. Ez a szó járt vissza a lelkében s úgy érezte, hogy abban a kórházi hálóteremben az ő lelkének a burka égett el s ő maga az, aki kiszabadult.

(Vége az első résznek.)

(Folyt. köv.)

Németh László.

GONDASSZONY.

*Gondasszony palástja, mint a dér.
Nyomába pusztulás, ameddig ér,
Halálra dermed ott a csók, a vér.*

*Gondasszony ruhája, mint a köd,
Fojtó, nehéz. Reátapad, leköt,
Magábaburkol, elborít, beföd.*

*Gondasszony ellen meddő mind a harc
És minden küzdelem csak új kudarc.
Láttán öregre szürkül minden arc.*

*Halkan belép és mindjárt ő az úr.
Reményt, hitet könyörtelen kítúr.
Derűs kacaj, vidám dal elcsitul.*

*Pihenni nem hagy, szüntelen beszél,
Sziszegve süg, mint kósza őszi szél.
Torz, átoműző szörnyeket vetél.*

*Ha nem figyelsz rá, orvul megrohan.
Nem élhetsz többé vígan, boldogan :
Gondasszony átka mindig megfogon . . .*

R. Kozma Ilona.